

روزهای می‌بینید که اعتراض به تشکیل دولت تمام طالبانی در افغانستان این روزها خیلی رنگ و بوی دینی ندارد و بیش از اینکه مثلاً حقوق شیعیان یا زبان رسمی کشور دغدغه کف خیابان باشد، مردم دارند در مورد قومیت خود صحبت می‌کنند که سهمی در کابینه دارند یا ندارند و این مسائل بیشتر در سؤالات خبرنگاران یا تعداد کمی از نخبگان است. شاید به همین خاطر است که طالبان برای این منطقه سوق الجیشی یک والی و چند ولس‌وال و تعدادی قشون محلی تدارک دیده و با ارسال کمک‌های بشردوستانه خارجی به این منطقه سعی در بازگرداندن مردم کوچ کرده از اینجا را دارد. آنها سعی می‌کنند مردم را به خانه‌هایشان برگردانند تا بر آنها حکومت کنند و به نظر می‌رسد قصد دارند با این رفتارها به همین مردم رفته‌تأیید کنند که آن طالبان قبلی دیگر وجود خارجی ندارد و هر کسی را هم قومی خودش اداره می‌کند، هر چند، کابینه چیز دیگری می‌گوید.

این جمله‌های حیاتی

به اصل روایت برگردیم، تا بالای دره پنجشیر می‌رویم و مزار آمر صاحب را از دور می‌بینیم که طالبان که فهمیده مردم اینجا روی تخریب آن از بقیه اتفاقات حساس‌تر هستند به شکل عجیبی دارد از آن دفاع و به قول امروزی‌ها صیانت می‌کند. چیزی که روشن است اینکه طالبانی که از شمال آمده به طالبانی که از جنوب آمده در نقطه‌ای روی جاده دست داده و درگیری‌ها و پاکسازی‌ها در حوالی کوهستان و جایی دورتر از جاده است. شهرها در امنیت کامل به سر می‌برند و هیچ اثری از جنگ نیست، بجز طالبانی که همه جا دیده می‌شود و ماشین‌های استخباراتی، نظامی و تبلیغاتی‌شان همین‌طور جاده را بالا و پایین می‌روند. طالبان می‌گوید پنجشیری‌ها در دسته‌های پانزده، بیست نفره می‌آیند و تسلیم می‌شوند، امان می‌گیرند و